

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema LXXVIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

mus tempus : quid putatis futurum, si certum tempus e-
set constitutum? Cauenda autem securitas: quia securus
erit interitus repentinus. Et sicut fur nocturnus damnun-
dat antequam surgat partefamilias: ita accidet illis, non
erit locus pœnitentiæ.

Et sicut dolores partus mulier non potest effugere, ira
nec illi dolores inferni: qui conceperunt iniquitatem, id-
eo patiantur dolorem, Job. 15. v. 35. Esa. 59. v. 4.

Et quod de nouissimo die vniuersali dicitur, idem de
particulari hominis nouissimo die, hoc est, de morte de-
bet intelligi. Sicut supra suo loco sæpius diximus.

Quid ergo faciendum? Vigilate. Orate. Et parati esto-
te. Vide hoc ipso loco, 1. Thefl. 5. v. 4. & sequentes. Et ea
quæ leguntur, Matt. 25. v. 41. Matt. 25. v. 13. Marc. 13. v. 33.
& 14. v. 38. Luc. 12. v. 35. Luc. 21. v. 34. & 36. 1. Petr. 5. v. 8.
& 1. Petr. 3. v. 11. & 14. &c.

F I N I S.

THEMA LXXVIII.

1. Thefl. 5. v. 9.

*Non constituit nos Deus vt iram nobis concitemus sed
vt salutem consequamur per Dominum nostrum Iesum
Christum qui mortuus est pro nobis, vt siue vigilemus, siue
dormiamus simul cum ipso viuamus.*

D I S P O S I T I O.

Initio huius capituli Paulus de Aduentu Domini dixit,
uenturum ipsum ceu furem in nocte. Ideoque impiis tum
imminere repentinum *interitum*: cum dicturi sint pax &
tuta omnia.

Consolatur autem rursus Theſſalonicenses, quod ven-
turus sit Christus quidem subito: at non vt perdat filios
lucis, quales ipsi sint, sed tantum vt sic intereat filii te-
nebrarum. Hanc consolationem amplificat siue diducit
latius, his verbis prælectis suauissimis, quib⁹ Theſſaloni-
censes

centes & omnes Christianos de salute sua quam certissimos reddere studet.

Singula Primum verba ponderabimus: deinde subiungemus, quæ ad vsum nostrum spectare animaduertimus.

Textus.

Potuissent Thessalonicenses audientes de aduentu Domini dicere, si repentinus futurus est interitus, præstaret illum nunquam venire: quia tum reuelabitur ira Dei, Rom. 1. v. 18. super omnem iniustitiam hominum.

His responderet Paulus, Deus non constituit nos, vt iram nobis concitemus.

1. Vbi primo notandum quod non dicit, *M*s, sed *N* o s. Nam de Paulo qui est vas electum facile credimus, quod is sit in gratia Dei. Quia audit, sufficit tibi fratia mea, 1. Cor. 12. Hinc dicere potest, scio cui commiserim depositum meum, 2. Tim. 1. v. 2.

At ille simul etiam nos includit dicens, nos non sumus ad iram reservati in die iudicii, sicut alias etiam loquitur, Quis Nos separabit? Rom. 8. v. 35.

2. Quid igitur de nobis futurum est? Vt salutem consequamur, ait, sumus positi. Non enim vult quæquam petire, 2. Petr. 3. v. 9.

3. At sumus miseri peccatores. Vnde igitur nobis salus? Per dominum nostrum Jesum Christum. Hoc enim nomen ipsi inditum ab Angelo, quod saluaturus sit populum Luc. 1. v. 31. Matth. 1. v. 21.

4. Quomodo autem is nobis impetrauit salutem? Mortuus est nobis. In se suscepit iram, vt vere possit dicere, Pl. 88. v. 17 In me transferunt iræ tuæ.

5. Effecit inique apud patrem cœlestem, vt siue vigilemus, (hoc est, in his teris superstites simus) non moriamur, sed viuamus cum Domino, hoc est, speculati, Rom. 8. v. 24 siue dormiamus (id est moriamur corporaliter) spiritu tamen viuamus & Domini simus in cuius manu animæ nostræ

bolite aff
ingatur in
Idem Pat
tamur, Do

I. Omne
multitudo
Et manet
1. v. 16

Venit ira
tem extat
At credet
nisi si an
In iusticia
1. Parilla

Hoc aut
patis auct
Rom. 1. v. 9

de ira.
CON S
II. Hoc

que v gila
nos: semp
ei: quod
1. v. 2. v.

(Cor. 6.
1. v. 17

Ha enim t
patecit. L
solum plu
Non ind
er, cum vir
tates oleo

S. X.
THEMA LXXVIII. EX NOVO TEST. 653

nostræ asseruentur, Sap. 3 v. 1. vsque dum corpus animæ iungatur in nouissimo die.

Idem Paulus habet, Rom. 14. v. 8. siue viuam siue moriamur, Domini sumus.

L O C I.

I. Omnes natura eramus filii iræ, Eph. 2. vers. 3. Deinde multi thesaurizent sibi iram in die iræ. Rom. 2. v. 5.

Et manet ira Dei super his qui non credunt filio, Joh. 3. v. 36.

Venit ira Dei super filios incredulitatis, Eph. 5. v. 6. Idem extat Coloss. 3. v. 6.

At credentes in Christum non sunt positi ad iram, sed vt salui fiant. Nam qui crediderit saluabitur, Joh. 3 v. 17. 18. 36. Iustificati enim fide pacem habemus cum Deo, Rom. 5. v. 1. Pax illa Dei superat omnem intellectum. Phil. 4. v. 7.

Hoc autem Christus nobis præstitit, qui omnem iram patris auertit, & acceptos nos fecit. Hinc egregie Paulus Rom. 5. v. 9. Iustificati sanguine eius, *seruabimur per ipsum ab ira.*

CONSOLATIO hæc maxima est.

II. Hoc autem agendum Christianis, vt si dormientes atque vigilantes cum Domino viuere & Domini esse volumus: semper [dum hic sumus] reperiamur inter vigilantes: quod toties Christus & Apolloli vrgent: Vigilate. Matt. 24. v. 42. Matt. 25. v. 13. Marc. 13. v. 33. Luc. 21. vers. 36. 1. Cor. 16. v. 13. Vigilate. state in fide. Eph. 6. v. 8. Cor. 4. v. 4. 1. Thess. 5. v. 6. 1. Pet. 4. v. 6. & 5. v. 8. Apoc. 3. v. 2. & 16. v. 15.

Iam enim tēpus surgere de somno, Rom. 12. v. 11. quia nox præterit. Deponenda igitur opera tenebrarum, &c. Vide ibidem plura. Eadem fere. 1. Thess. 5. v. 6.

Non indormiendum peccatis ne inueniamur dormientes, cum virginibus factis, minus parati, Matt. 25. v. 8. ca-
rentes oleo.

Marc.

Marc. 13. v. 36 Videte ne inueniat vos dormientes. Igitur hortatur, Eph. 5. v. 14. Euigila, quid dormis ex Esa. 60. v. 1. & 1. Cor. 15. v. 34. Euigilate iuste ne peccetis.

III. Possunt reprehendi, qui hunc Pauli locum corumpunt, & ex eo sic volunt inferre: Nos pios scilicet & fideles Deus non constituit ad iram. Ergo ceteros ad iram & exitium destinauit. Contrarium enim ex alijs Pauli locis patet, Rom. 11. v. 32. Omnes sub incredulitatem conclusit, vt omnium miseretur, 3. Pet. 3. v. 9. 1. Tim. 2. Non vult quemquam perire, Act. 17. v. 31. Omnibus proponit fidem, &c.

F I N I S.

T H E M A LXXIX.

1. Tim. 1. v. 15.

Certus sermo & omni acceptione dignus, quod Iesus Christus venit in hunc mundum, peccatores saluos facere, quorum ego maximus sum. At in hoc contigit mihi misericordia vt in me primo ostenderet Iesus Christus omnem clementiam, ad exprimendam exemplar iis qui credituri essent in ipso ad vitam aeternam.

D I S P O S I T I O.

Insignis est hic locus Pauli & præ multis alijs conspicuus, qui inter ceteros tanquam gemma in annulo lucet. Quia solidam in se consolationem continet, contra Satanæ tentationes. Dignus itaque est vt singula huius loci verba accuratissime ponderentur. Si enim verba illa Deu. 6. v. 6. debuerunt esse quotidie in corde ipsorum, & in ore etiam, quæ terrorem incutiebant, quanto magis hæc Pauli verba, quæ consolationem adferunt, debent nobis esse vtilissima.

Primum igitur singula verba enucleabimus: Deinde doctrinam & consolationem subiiciemus.

Textus,